

Hoa Du

Bức Thông Điệp

Mưa. Những hạt mưa xuân bay lất phất, lành lạnh. Sao mưa dễ khiến người ta buồn đến vậy. Ngay cả những hạt nhỏ li ti cũng đủ níu bao nỗi niềm trĩu nặng lòng người ... Mà đâu phải tại mưa. Bởi lòng đã cảm đầy thôi! Bởi có lần, một người đã thổ lộ với em rằng: “Tình cờ thấy em đùa với bong bóng mưa”, mà em vẫn gọi đó là hoa mưa, người ta “chợt nhận ra cái mình đang thiếu”. Em không hiểu rõ lắm, mà cũng chẳng muốn biết. Chỉ biết từ hôm đó, có một ánh mắt đã lặng lẽ dõi theo từng cử chỉ, nụ cười và lời nói của em. Đột nhiên, em trở nên khang khác: kiêu căng và đánh đá đến lạ lùng! Bạn bè thật “tinh ý”, chẳng hiểu sao họ biết, và trêu. Em nhăn mũi, thản nhiên, đôi khi còn hùa theo, thêm vài ba câu hài hước, y như mình vô can, vô sự. Thực lòng, em cũng thấy khoan khoái khi ai đó “tương tự” mình. Chao ôi, vẻ mặt rầu rầu, dăm chiêu ấy là vì đâu. Chỉ vì một câu nói đùa hay sự vô tình, hờ hững của em thôi ... Mà duyên nợ kiêu gì, sao lại là người ấy. Cái kẻ mà ngày đầu tiên bước vào lớp mới, em đã thấy sờ sọ, nom hấn có vẻ nóng tính, hiêu thắng và khô khan lắm. Em ví hấn như một con bọ ngựa! (Đương nhiên, chỉ nghĩ thầm vậy chứ ai dại gì nói ra). Kẻ đã làm em tức tối khi hấn dám gọi em là “trẻ con, cô bé ...”, đại loại hấn chỉ coi em như bọn lâu nhâu, lít nhít,

trong khi em “giáng trần” sau hấn có ba tháng, không hơn không kém. Tức đến độ em gọi hấn là “người lớn” để dễ có dịp chế nhạo, thế mà hấn khoái trí với cái tên “oách” ấy lắm. Vừa kêu: “Ê, người lớn!”, đã quay ngay lại, sốt sắng: “Có chuyện gì vậy, trẻ con?”.

Mùa xuân cũng những hạt mưa xuân bay nhè nhẹ. Hết học kì I, hấn xin cô chuyển lên ngồi bàn đầu ngay cạnh em, với lý do “nhìn cho rõ” (!?). Lũ bạn thì biết tổng tông tong. Sự đột phá táo tợn của hấn làm bùng nổ những lời thì thầm, lào xào bấy lâu nay. Chúng nó trêu em một cách công khai và dữ dội. Với bản lĩnh của một kẻ “chưa biết yêu là gì”, em hiên ngang đối đầu với tất cả mọi lời trêu chọc cũng như những lời chất vấn của mấy con bạn thân. Em khẳng khẳng: “Không có gì cả. Bình thường thôi!” Nhưng hấn thì quá rõ ràng: chết mê chết mệt.

Hấn bỗng nhiên quan tâm đến em một cách đặc biệt, từ những bài toán, lí cởn con cũng quay sang: “ Có hiểu không? Chỗ nào chưa hiểu thì cứ hỏi ” Bạn bè vẫn thường gọi hấn là “gia sư”, nhưng cho đến tận bây giờ em mới hiểu nghĩa của cái biệt danh ấy là gì. Vào những ngày tiết trời đổ rét, dù em đã đến lớp với một cái áo khoác to sụ, hấn vẫn nhìn với vẻ ái ngại: “ Lạnh lắm không?”. Em chun mũi xuyết xoa: “Lạnh, lạnh quá”, rồi ngúc ngắc cái đầu nhìn hấn. Bao tia ấm nồng nàn chiếu vào em, nóng rực, đến đỏ bừng cả mặt...

Nhưng em vẫn hồn nhiên gọi hấn là “ người lớn” cũng như hấn gọi em là “cô bé” hay “nàng công chúa bé nhỏ”. Càng ngày, em càng trở nên bướng bỉnh và ngang ngược , xem như việc nhịn nhường của hấn là một lẽ tất nhiên.

Hấn đến lớp muộn hơn em, bao giờ chả thế. Nhưng hôm nay, trên tay hấn là một chùm hoa bưởi. Điều đáng quá, con trai mà cũng bày

đặt cầm hoa! Em chặn hấn ngay đầu bàn, tay chống nạnh, tay chĩa về phía hấn, mắt “lơ đễnh” ngó lơ hướng khác. Hấn ngạc nhiên với điệu bộ lạ lùng ấy của em. Mặc, em hát đầu: "Liều liệu nộp ngay đây cho bản cô nương, không thì đừng hòng bước vào!" Hấn chợt hiểu, cười và đặt vào tay em những bông hoa bưởi trắng muốt đó: “Của bé này!”. Xì, chẳng thềm bắt bẻ làm gì cho mệt, em ngắt một bông chia cho cô bạn bàn dưới rồi thích thú hít hà với chiến lợi phẩm vừa thu được.

Từ hôm đó, ngày nào đến lớp, hấn cũng phải “cống nạp” cho em một chùm hoa bưởi thơm nức. Còn em lại hí hửng san một nửa cho cô bạn – người đã nhường cho hấn cái chỗ ngồi “quí giá” ấy

Hết hoa bưởi là đến mùa hoa xoan. Đó là loài hoa em thích nhất.

Hấn biết thế, bởi vì em nói vậy. Ngày sinh nhật em, hấn tặng em một bó hoa xoan tím tím, kết trong giấy bóng kính của màu tím thật đẹp. Tụi bạn bảo hấn là thằng khùng. Nhưng em thì vui lắm. Vui đến nỗi quên cả “hỏi thăm” vết xước mới xuất hiện trên tay hấn.

Hết mùa hoa xoan lại đến mùa hoa phượng. Ấy là mùa thi Tất cả đều bận rộn. Em cũng bớt đánh đá và bướng bỉnh. Những đôi mắt thức khuya thâm quầng, mệt mỏi Hấn vẫn dành chút thời gian hỏi han chuyện ôn thi và nhắc nhở em giữ gìn sức khỏe ... Thế rồi ngày chia tay cũng đến, điều mà chẳng mấy ai trông đợi Nhìn hấn lặng lẽ, buồn xo, một thoáng chạnh lòng nhưng em lại mãi mê với việc ký những dòng lưu niệm lên áo mọi người Đến khi nghe tiếng trống trường giòn giã, em ới nhận ra mình chưa để lại cái gì làm kỷ niệm cho hấn. Cũng may, nhà trường cho khối mười hai ở lại thêm chút nữa Cả lớp nhao nhao chụp ảnh. Hấn đã đứng cạnh em từ lúc nào Vẫn cái giọng ấm áp hằng ngày quen thuộc nhưng hôm nay cách xưng hô đã khác.

Hắn gọi tên, nghe là lạ. Có điều gì đó mà hắn cứ ấp a ấp úng. Em không dám cười, mà cũng chẳng thể cười nổi. Hắn đặt vào tay em một bông hồng đỏ thắm. Một tia sáng chớp loè. Em giật mình, thẳng bạn nháy mắt cười lém lỉnh ...

Một hạt mưa đậu xuống làn môi em, ngọt mát. Ai bảo mưa “vô tình”? Chính lòng người “vô tình” quá đấy thôi. Kỷ niệm qua đi rồi, mới thấy nó êm đềm và thật đẹp ... Không biết giờ này, ở phương trời xa xôi ấy, có mưa rơi. Và ai đó có da diết nhớ về cái cô bé ương ương, ngạnh ngạnh, cũng như bây giờ, cô bé đang tha thiết nhớ về người ấy cùng kỷ niệm đã qua. Và bông hồng, em đã gân cổ cái đó là vật vô tri, vô nghĩa, chẳng thể nói lên một điều gì hết. Nhưng em vẫn tỉ mỉ ép nó vào trang vở. Bởi đó là bông hồng đẹp nhất, một bông hồng mà giờ này em tin rằng nó chính là bức thông điệp: thông-điệp-tình-yêu!

Nguồn: [dongsongquenlang](#)

Được bạn: [Thành Viên VNthuquan](#) đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003